

Madarász Imre

A pszichiáter himnuszt cserélne

Himnuszunkról bicentenáriumán sokan, sokféleképpen megemlékeztek. Dr. Csernus Imre pszichiáter-médiaszemélyiség a Jaffa Kiadónál megjelent *A magyar* című (ha jól számolom, huszadik) könyvében ekképpen: „... a nemzeti identitásunkat kifejező mű egy nagyon erősen negatív töltetű alkotás lett”. Még komparatistikai vélekedéssel is megtoldja: „Az szokott eszembe jutni, hogy ha egymás ellen játszik a magyar és az olasz fociválogatott, és elhangzik először a mi búskomor keringőnk, utána meg a lelkesítő hangulatú olasz himnusz, akkor vajon melyik csapat milyen lelkiállapotban szalad ki a pályára?”

Nos, én abban a helyzetben leledzem, hogy mind a magyar, mind az olasz nemzeti himnuszról írtam verselemzést („Zengj, hárfá!” és „Örök megújulások” című könyveimben), a kettő összehasonlításáról is tartottam előadásokat, idehaza és Olaszországban is, rámutatva, hogy Kölcsey *Hymnusa* nemzeti imádság, míg Mameli *Fratelli d'Italia*-ja (eredeti címén: *Il Canto degli Italiani*), „az olasz Marseillaise” hazafias induló, mely minket inkább Petőfi *Nemzeti dalára* emlékeztet, ámbar vannak rokon vonásai a Kölcsey-költeménnyel is (például a történelmi visszatekintések).

„Csernusdoki” nem habozik kijelenteni: „Mert hogyha nem lesz itt egy 2.0-s program, akár a Himnusz lecserélését is beleértve, akkor minden folytatódik, és tovább csökken majd a magyarság létszáma.” Tetszik érteni? Kölcsey (és Erkel) felelős a népességfogyásért. Óriási! A „kiabálós pszichiáternek” is nevezett szerző is bevallja: „Én nem szoktam énekelni a Himnuszt, mert nem tudok elvonatkoztatni a búvalbéléltéstől.” Majd azt indítványozza: „Készüljön új himnuszunk, vagy válasszunk újat.” Javasolja is „Dömjén Szilveszter Himnusz-feldolgozását”. De mintha kétségei támadnának afelől, hogy nemzeti himnuszt nem lehet csak úgy, megrendelésre, pénzért legyártani egyik napról a másikra (sem Kölcsey, sem Mameli, sem Rouget de Lisle nem hivatalos nemzeti himnusznak írta versét, legfeljebb áhíthatta, hogy egyszer majd az lesz), valamivel odébb már felveti: „lehetne nekünk is a *Marseillaise* a himnuszunk”. No, az aztán cifra dolog lenne! Egy magyar-francia sportmérkőzés után kiváltképp érdekes. Hogyan fér össze efféle képtelen ötletelés Csernus Imre („hittel teli, tüzes szemű magyar ember”) esetenként már-már túlpörgetett, nacionalizmusba hajló nemzeti öntudatával, magyar büszkeségével? Hogy még himnuszt is mástól nyúljunk le?

Csernus Imre fura könyvében akár önvallomásként is olvasható: „valamit nagyon elcsesztünk...”